

Sygn. akt III CSK 273/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Z. P.
przeciwko A. S., D. S., T. S.,
K. B. i W. G.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 16 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 1473/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez powoda skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do sformułowania na s. 6 wielu rozbudowanych pytań, obszernie rozwiniętych w uzasadnieniu wniosku na s. 9-12 skargi, które abstrahują jednak od poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Ponadto postawione pytania nie mają charakteru uniwersalnego, co nie dowodzi wykazania wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została na s. 6-7 i w uzasadnieniu wniosku na s. 12-13 skargi wykazana. Skarżący nie wskazał bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów art. 23 k.c., art. 222 § 2 k.c., art. 386 § 4 k.p.c. i art. 379 pkt 5 k.p.c. ani też - poza głośłownym stwierdzeniem - nie wyjaśnił, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższych przepisów. Wskazane na s. 12-13 uzasadnienia wniosku trzy orzeczenia sądowe nie są

dowodem występowania w orzecznictwie sądów poważnych wątpliwości co do wykładni wskazanych we wniosku przepisów.

Ponieważ skarżący twierdzi także na s. 5, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna powoda nie przedstawia na s. 8-9 uzasadnienia wniosku tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle tego uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie prawidłowości ustaleń faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).